

Гойдалка

Іван Бунін

З книги "Темні алеї"

Переклад Олександра Грязнова

Літнього вечора сидів у вітальні і бренькав на фортепіано, коли ж почув на балконі її кроки, дико вдарив по клавішах і не в лад закричав, заспівав:

*Не завидую богам,
Не завидую царям,
Как увижу очи томны,
Стройный стан и косы темны!*

Ввійшла в синьому сарафані, з двома довгими темними косами на спині, в кораловому намисті, посміхаючись синіми очима на засмаглому обличчі:

— Це все про мене? І арія власної композиції?

— Так!

І знову вдарив і закричав:

Не завидую богам...

— Ну і слух же у вас!

— Зате я знаменитий живописець. І красивий, як Леонід Андреев. На вашу біду заїхав я до вас!

— Він лякає, а мені не страшно, сказав Толстой про вашого Андреева.

— Побачимо, побачимо!

— А дідусів костур?

— Дідусь хоч і севастопольський герой, тільки з виду грізний. Втечемо, обвінчаємося, потім кинемося йому в ноги – заплаче і пробачить...

В сутінки, перед вечерею, коли в кухні смажили пахучі битки з цибулею і в росяному парку свіжіло, носились, стоячи один навпроти одного, на гойдалці в кінці алеї, скрегогучучи кільцями і дуючи вітром, що розвівав її поділ. Він, натягуючи мотузки і надаючи розмаху дошці, робив страшні очі; вона, розчервонівшись, дивилась пильно, безглуздо і радісно.

— Ау! А он перша зірка і молодий місяць і небо над озером зелене-зелене – живописце, погляньте, який тонкий серпик! Місяцю, місяцю, золоті ріжки... Ой, ми зірвемось!

Злетівши з висоти і скочивши на землю, сіли на дошку, стримуючи схвильований подих і дивлячись один на одного.

— Ну що? Я говорив!

— Що говорив?

— Ви вже закохані в мене.

— Можливо... Чекайте, кличуть до вечері... Ау, йдемо, йдемо!

— Заждіть хвилинку. Перша зірка, молодий місяць, зелене небо, запах роси, запах із кухні, — певне, знову мої любимі битки в сметані! – сині очі і прекрасне, щасливе лице...

— Так, щасливішого за цей вечір, мені здається, в моєму житті вже не буде...

— Данте говорив про Беатріче: "В її очах – початок любові, а кінець – в устах". Отже? – сказав він, беручи її руку.

Вона закрила очі, схиляючись до нього опущеною головою. Він обійняв її плечі з м'якими косами, підняв її лице:

— Кінець в устах?

— Так...

Коли йшли по алеї, він дивився собі під ноги:

— Що ж нам тепер робити? Іти до дідуся і, впавши на коліна, просити його благословення? Але який же я чоловік?

— Ні, ні, тільки не це.

— А що ж?

— Не знаю. Хай буде тільки те, що є... Краще вже не буде.

10.4.45